

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637675360/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Gænge og Trapper end var, kunde det dog ikke holde ham. Han maatte ud igjen og se paa Byen selv, skjønt Portneren rømmede sig temmelig misbilligende, thi man gaar meget tidlig til Sengs i den gode Stad Nürnberg og er ikke vant til den Slags Udflugter.

Men Stephan maatte i Arabeskerne om Paulas Billed og saa have Motiverne fra en Nattevandring i den stille By over de gjenlydende Broer, hvorfra man saae den lille Pegnitzflod glide tavst langs de sovende Husrækker, imod hvis Mure den paa samme Vis havde skyllet for Hundreder af Aar siden, da de, der sov derinde, vare gjæve Riddersmænd og brave Borgere i den frie Rigsstad med deres Hustruer og skjøne Døtre.

Det var forvirrende Gader, der snoede sig og drejede sig op og ned og ud og ind og bestandig syntes at have Et eller Andet at skjule bag den næste Omdrejning. Hvilke smaa stejle Torve man saa pludselig blev lukket ind paa, smaa, ganske stille Pladser med Billeder og plaskende Springvande, hvor Vandet i evindelig Afvexling sprang ud, hist af Kvindes bryster, her af en Gaasehals, og faldt ned i de store Sten-kummer, som ere slidte af Pigernes Hæoder i mange, mange Slægtled.

Saa stod han foran Kirker, hvor de groteske Figurer og løjerlige Dyreansigter syntes at være undfangede af Kunstnere, der selv havde set æventyrlige Aabenbaringer i Naturen. Der sad disse Ansigter i deres med Stenløvværk overgroede Grotter og benyttede Nattens Skjul til at løse deres Stentræk og hviske og vrænge til hinanden.

Alt dette var herligt; alt dette var et ypperligt Akkompagnement til Digtene om det klare Ansigt med de store Øjne, alt dette var et saadant Brud med det Hverdagsagtige, som han havde ønsket.

Det anfægtede ham ikke, at mange gamle Klokker deroppe fra de smukke Taarne trolig meldte Kvarter efter Kvarter. Men midt i Digtningen blev han dog endelig legemlig træt og søvrig. Han følte, at Portneren ikke var hans Ven, da han langt ud paa Natten efter gjentagen Ringen blev lukket ind.

Han havde egentlig villet rejse videre næste Morgen for